

"Я повернуся, бо люблю свою країну": історія спецпризначенця "Азову" Радислава, який після ампутації бореться за життя і майбутнє України

Читати на руском

Я повернуся, бо люблю свою країну": історія спецпризначенця "Азову" Радислава, який після ампутації бореться за життя і майбутнє України

Спецпризначенець батальйону "Азов" Радислав на війні втратив обидві ноги. Каже, не боявся йти на штурми проти росіян, але найважчим досвідом вважає першу розмову з матір'ю після ампутації.

Радислав або Радик, як його називають побратими, розповів Голосу Америки про свій досвід поранення та реабілітацію у США, про те, що робити, коли зриває дах, і чого мають навчитися українці у ставленні до людей з ампутацією.

Він також поділився своїм поглядом щодо людей, які ухиляються від призову, і тих, хто боїться йти на війну. Радислав не називає свого прізвища за рекомендацією свого командування, бо це сподівається повернутися на службу в українську армію.

З військослужбовцем журналісти Голосу Америки зустрілися наприкінці його реабілітації в США, перед його від'їздом в Україну, у протезній клініці Protez Foundation, що у місті Мінеаполіс, штат Мінесота, де йому поставили протези.

Ірина Матвійчук, Голос Америки: Радиславе, розкажіть про себе, коли ви отримали поранення?

Радислав, військослужбовець "Азову": Я Радислав, друзі мене називають Радик, мені 22 роки. Родом я з Сумської області, але останні роки п'ять я проживав в Києві.

Служу в 12-й бригаді спеціального призначення з березня 2023 року – до жовтня. Тобто я і зараз є військослужбовцем, але торік 20 жовтня отримав поранення.

І.М.: У день, коли ви прокинулися після поранення. Можете пригадати, про що ви думали?

Радислав: Напевне з перших хвилин, коли прокинувся, я почав жартувати. Почав телефонувати мамі. Мені потрібно було сказати мамі, мені так поранення, а просто так сказати напрямку я не міг.

Я сказав, що маю маленьке поранення. Мама зразу спитала: "Що трапилось?". Я відповів: "Мам, там трохи поранило, уламокчик".

Вона така: "Що сталося?"

Я такій, ну, кажу, мам, пообійці, що ти не будеш плакати. Все добре, з мною все в порядку.

Вона: "Радик, що трапилось?"

Ну, я кажу, що в мене нема ніг.

Тяк, в мамі була істерика, але я продовжував жартувати, почав їй казати про переваги, що ноги зимою не будуть мерзнути.

Я найбільше боявся на той момент побачити і почути сльози мамі. Це було дуже тяжко. З моменту поранення це було напевне найскладніше, що мені доводилося казати близьким.

І.М.: Як ви дізналися про волонтерів у США, що займаються протезуванням?

Радислав: Спочатку я почав ставити державні протези. У мене була неврома. Перед поїздом до США ми сиділи і вирішували, чи робити мені операцію, чи ні. На старих протезах мені було дуже боляче.

Фото з протесту за звільнення полонених "Азову". Instagram-сторінка Радослава

Потім через деякий час я був на акції "За полонених Азова". Мій побратим познайомив мене з Юрою (Юрій Арошидзе - співзасновник Protez Foundation - ред.) і сказав, що у Юрі є громадська організація Protez Foundation. А тоді вони якраз відкрили клініку в Києві, на Хрещатику. Ми заїхали туди.

І, мабуть, через місяць я подав анкету, зв'язався з Юрою, потім через тиждень-два ми здвонилися з Яковом і Юрою по відеоконференції. (Яків Градінар - співзасновник та головний протезист Protez Foundation - ред.)

І Яків сказав, що я можу в наступній групі їхати до США протезуватися.

Мені пощастило. Могло б бути інакше, могло би бути значно гірше, взагалі могло б бути дуже погано, якщо я не полав би сиди. Тому що наша держава не виділяє таких коштів, за які я міг би поставити протез, наприклад, Genium X3, це одне з найкращих колін.

І.М.: А скільки коштують ваші протези і хто їх платить?

Радислав: Протез мені оплачує патронатна служба, це "Ангели Азову", це служба, яка займається пораненими, полоненими, сім'ями загиблих, і взагалі служба, яка зараз займається 3-ю штурмовою і "Азовом".

Ці два протези разом склали десь понад 70 тисяч доларів.

І.М.: Хто фінансово покрив ваше життя тут у США – житло, їжу, реабілітацію?

Радислав: Це оплачує Protez Foundation, вони абсолютно все привозять. Все, що потрібно.

Волонтери, які зв'язані з організацією, вони все привозять, що нам потрібно. І кожні вихідні ми кудись їдемо відпочивати.

Але Protez Foundation оплачує наші перельоти, переїзди, проживання. Ми платимо тільки за речі, які особисто собі купуємо чи на подарунки.

І.М.: Як змінилося ваше життя через те, що ви протезуєте у США?

Радислав: Мені могли б поставити і в Україні цей протез, але це б зайняло значно більше часу, а я в цілому швидкий. А час дуже важливий, чим довше часу в тебе йде на лікування, на реабілітацію, тим більше воно б'є по твоїй емоційній стороні.

Я ходив на своїх старих протезах, пробував на них ходити, і результату взагалі не було, нуль. Все, що було, це постійний біль, на протезах багато я проїхти не міг.

А так я почекав з Protez Foundation, грубо кажучи, місяць-півтора, і я опинився вже тут, у США.

Фото з Instagram-сторінки Радослава

Кожен день, крім вихідних, я перебуваю тут, у клініці. Сьогодні цілий день я займався, крутив протез, кожен тиждень мені постійно щось міняють, щось підкручують, щось докручують, там щось прийомником роблять, дуже часто.

На цих протезах я менше двох місяців, і вже можу ходити без палички.

І.М.: Ваш протезист – Яков Градінар. Це українсьь родом із Закарпаття, що інтуїтувало до США 17 років тому і зараз займається протезуванням. Що він за людина?

Радислав: Ну це максимально шира людина. Яков віддає не тільки свій час, він хоче зробити, щоб тобі було максимально комфортно в протезах, щоб ти не відчував болю. Це людина готова з тобою просто місяцями сидіти отак от біля тебе і працювати.

Робочий день закінчився, ми їдемо додому, а він залишається, продовжує працювати, приїжджає раніше сьоди. Це дуже круто, коли ти приїжджаєш і розумієш, що ти приїхав до людини, яка дійсно хоче допомогти.

Яков міг би нічого цього не робити, жити собі в Америці, займатися своїми дітьми, виховувати їх, але він зараз сидить тут з нами, він займається нами.

Протезист Яків Градінар змінює налаштування у протезі Радослава під час реабілітації в клініці Protez Foundation, в Мінесоті

І.М.: Чи тобі подобається в Америці?

Радислав: Взагалі, якщо їхати сиди відпочивати або працювати, так, можливо. Але жити тут – ні, я не хочу. Я хочу повернутися додому, тому що я, в першу чергу, сумую за домом.

Так, тут є поранені хлопці, тут також є побратими, але все одно, ти розумієш, що ти не вдома, ти не можеш з кимось з'єдзвонитися, зустрітися, ти сумуєш за ними, ти сумуєш за сім'єю, розумієш, що в Україні в тебе ще дуже багато роботи, яку ти можеш робити і допомагати.

Мені поступали такі пропозиції, щоб залишитися тут, пропонували роботу, допомогу. Ні, я не зможу тут жити, допоки в моїй країні війна, і навіть після війни.

На другий день, коли я вийшов з України, я зрозумів, що я ніколи не зможу жити за кордоном, тому що я надто сильно люблю свою країну, надто сильно люблю Київ і надто сильно люблю людей, які там живуть.

Мене чекає мама, батько, мене чекають мої похресниця, кум, кума, побратими, багато побратимів, це мої друзі. В мене є молодший братик, йому 7 років, ми з ним довгий час не спілкувалися, але я його люблю і також хочу з ним зустрітись.

І.М.: Щоденна реабілітація – це мука?

Радислав: Ні, тому що і Яков, його сім'я, і всі волонтери, ми постійно старасомось шукати якийсь різноманіття в цій роботі, щоб вона не була сухою. Кожні вихідні ми кудись їздимо, щоб не просидіти просто в чотирьох стінах і не приходити сьоди як на роботу.

І.М.: Чи часто у хлопців з ампутаціями бувають зриви?

Радислав: Зриви? Ні, не часто. Але це, знаєте, більш зриву не до оточення, не до людей, а в основному тому, що щось не виходить.

Ти стикаєшся з чим часто, десь щось болить, минає час, ти хотів уже давно ходити і розумієш, що от час настав, а я до сих пір не ходжу. Там болить, там натирає, у когось неврома, у когось сльозити, це завжди проблема.

І.М.: Як на це реагуєте? Що робити, коли зриває дах?

Радислав: Їдемо курити. Заспокоюємось і їдемо курити. Це така невіддільна частина побратимства, реабілітації, взагалі підтримки. Ти розумієш, що завжди поруч з тобою є люди, які розуміють тебе.

У нас дуже багато чорного гумору. От насправді гумор багато чого дає в нашому моральному стані. Гумор допомагає прийняти, якийсь з позитивом до цього відноситися, не навантажувати себе, не навантажувати своїх побратимів.

Я зустрічав людей, які морально були зламані, але за рахунок цього чорного гумору, за рахунок побратимства ти старався витягувати цих людей, тому що людина може усвідомити своє поранення по-іншому, побачити іншу сторону поранення, зрозуміти, що це не так страшно, що люди з гіршою ампутацією жартують, сміються. І тоді розумієш, що все в них добре, то чому тоді я буду? І так ти вилазиш з цієї ямки, з цього суму.

І.М.: Як до вас ставляться пересічні українці? Чи ви відчуваєте якусь різницю, бо у вас протези?

Радислав: Я не можу сказати за всіх, я можу сказати за деяких. Так, вони не розуміють. Є багато людей, які не зв'язані з цією справою.

Люди повинні, в першу чергу, цікавитися, чи потрібна мені допомога, чи потрібні мені гроші. Наприклад, ти стоїш на вулиці, до тебе підходить людина і починає тобі пхати в кишеню гроші, ти питаєш: "Навіщо, навіщо це потрібно?" І це починає злитися дуже сильно насправді.

Якщо ви хочете зробити добру справу, то будь ласка. Ви завжди можете кудись заходити, наприклад "Ангелам Азова".

Інше, це коли людина без твого прохання намагається тебе допомогти. Тобто хтось підбігає, намагається тебе схопити, десь там двері відкрити...

Ну навіщо, люди? В першу чергу, ви повинні поцікавитися, чи потрібна мені допомога. Інколи навіть попадались такі, які давали пляшку води. Я кажу: "Для чого? Для чого ти мені даєш воду?"

Так, я розумію, що людина з добрими намірами, що вона хоче допомогти, але з іншого боку, це злить. Інколи от ну справді дуже велика іхт.

Ти розумієш, що в нашій країні зараз стільки ампутантів, їх дуже багато, і деякі люди досі не розуміють, як потрібно поводити себе з такими людьми. І ти такий думаєш: "Всу, люди, пора, час уже, пора розвідиратися!"

І.М.: Як ви ставитесь до тих, хто боїться йти воювати?

Радислав: Я спілкувався з людьми, які відкрито підійшли і казали мені, що от я боюсь йти воювати. Ну, але ти можеш допомогати.

Я негативно ставлюсь до людей, які починають розповідати про те, що от нехай там сині депутата йдуть воювати, чи "я не піду за Зеленського воювати", і тому подібне.

Люди, це ваша країна, у вашу країну прийшли вбивати вашу сім'ю. Якщо хто ти – чоловік, і в твоїй дмій приїде сусід і скаже: "Я зараз поб'ю твою дружину". Хто буде тоді винен? Вони просто шукають виправдання.

І.М.: Яким ви бачите своє життя через 10 років?

Радислав: Взагалі-то я хочу, щоб закінчилась війна, і зробити якомога більше вкладу в нашу перемогу.

Мені здається, що я допоки буду живий, і буду боротися за країну і буду змінювати її на краще, тому що я вже не зможу жити по-іншому. Я розумію, яка ціна за це все буде заплачена, яку ціну я заплачу, яку ціну заплатили мої побратими.

Мені страшно увіяти себе в цивільному житті, справді, дуже страшно. Я хочу, дуже хочу повернутися на службу, але я розумію...я не хочу бути для хлопців якимсь тятарем.

Я хочу допомагати, хочу бути корисним. І навіть якщо що буде цивільне життя, це цивільне життя буде повністю зв'язане з військовою спільнотою.

І.М.: Ти скоро повертаєшся в Україну, що ти хотів би сказати волонтерам, з якими проходиш реабілітацію тут у США?

Радислав: Я хотів би сказати Якову, що це одна з найкращих людей в цьому світі, яких я зустрічав. Взагалі Protez Foundation – одна з найкращих організацій.

Я хочу сказати "Дякую" Якову, Юрі, всім, хто тут працює. Дівчаткам – донькам, вони також тут сидять зранку до вечора, займаються з нами і роблять все, щоб ми ходили краще.

І ще я хочу подякувати волонтерам, які є тут, це справді "вау", це дуже круті люди.

І круто, що навіть знаходячись в Америці, ти розумієш, що є люди, яким не все одно. Це люди, які допомагають, і це дуже важливо, це заслуговує поваги.

Ірина Матвійчук, опубліковано у виданні Голос Америки

ТЕГИ: реабілітація | Реабілітація | Війна | Бізнес | ЗСУ | ВСУ | Здравоохоронна система | Внесоківники | Українські військові | Військовики | Медицина | Напад | Інциденти

Міколая Сидоренко
РЕДАКТОР РОЗДІЛУ «НОВИНИ СВІТУ»

24 листопада 2024 р., 18:32 Переглядів: 2834 Коментарів: 0

Роздрукувати Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

Головна | Про нас | Статті | Архів | Закони | Контакти

Новини | Рівненська | Конфлікти | Кримінал | Економіка | Новини світу

Конфлікти | Позиція | Думка | Коментарі | Рівне

Політика | Економіка

Події | Війна

Блоги

Відео

19.03.2024
Мільярди на кроці під маскою мешканцтва: як власник «Трухи Володимир Литвин» отримав дубайські ка...
#Труха #Авазов #Litvin #LTC

13.03.2024
METTMANN PUBLIC COMPANY LIMITED
Розшукований бізнесмен Борис Ушерович через кіпрсьо Іспанський ланддромат...
#РЖД #Єкірп #Кіпр

ЦЕНЗУРА
ЯК ОБЙТИ БЛОКУВАННЯ І ЧИТАТИ НАШ САЙТ

Останні новини

1537 У Полтаві заборонили публічне використання російськомовного культурного продукту

1509 На тлі евроінтеграційних заявлень Єрєвана: Путін і Пашинян провели телефонну розмову

1385 Конкурентція завадила 125 мільйонів: як пова давців збила ціну на тендері «Мегазупільель»

1300 «Рекет у погонах»: заступника начальника СГУ Нацполіції Артема Шедришина звинуватили у системному тиску на бізнес

1256 «Просто розслабтесь»: Трамп жорстоко відгуків критикам його політики щодо Ірану

Підписуйтесь на наш канал в Telegram. Оперативно про головне

1250 Мета запустила платні підписки для Facebook, Instagram та WhatsApp

1246 У Раді заявили, що ЄС просронує підвищення зарплат українським військовим

1240 Російські клопи та фактивне волонтерство: як бенефіціари ТЕСНІА Крот та Лазебніков інтегрували гральний бізнес РФ в Україну

1235 «Здівнювалася по кількі разів на день»: Ахметов розповів про розмову з «Редісом» перед виходом з «Азовстали»

1229 Нерухоість на 6 мільйонів у подорожж: заступник начальника Київської міської Борзов задекларував дві квартири за занеженою артистсьо

1214 Оплатка запропонують замість поточних видатків: на Львівщині госпозачеж згорілої служби підорожж у розтаді 94 мільйонів

1209 Справу екскмандіра військкової частини та двох білців, які приласнали майже 20 тисяч літрів пального, передано до суду

1203 Жертви невідомого фронту: сирозвідники на Донбасі втратили фазана з андронкової сітки

1210 Оцифрувати трудову книжку можна і після 10 червня: роз'яснення Пенсійного фонду

1205 Комітет Ради підтримав законопроект про поводок виключення жінок із військкового обліку

1200 Чернівський через суд вимагає від експлави СВУ Малюка спростувати звинувачення в справі «Канатового»

1184 «Семейний бізнес» на закритті справ: голову сервісних центрів трьох областей Ігдату звинувачують у масштабній корупції

1168 За підказки на Кітти з водіння: у Львові закрили адміністраора сервісного центру МВС

1141 Сріпне зростання облігу під час перевірок: як розвивається спиртовий бізнес Віталія Марчука на тлі справ АМКУ

1155 Карж із замками: у Києвові Розі з'явився новий вантажник ТІК

1140 «Дікати одним повітрям»: голову НБУ Писаного звинувачують у подвійних стандартах через топосадощу Дітлову, яка живе за кордоном

1136 «Атракціон» нечесної щадорсти: НАБУ розслідує знобу «Енергоатому» та НКРЕКП через скандалний аукціон перед підвищенням тарифів

Теги новин

COVID-19 | агресія Росії | Азия | Війна

Война вСУ | Вторженне

Дональд Трамп | Донбас | ДПТ | Зеленьский | ЗСУ | Киев | Київ | коронавірус | Корупція

Напад Росії на Україну | Нападение

Россия | Россия | США | Украина

Україна | ЧП | Эпидемия | коронавірус

Наші опитування

Чи вірите ви, що Дональд Трамп зможе зупинити війну між Росією та Україною?

Так, повністю зможє

Частково зможє, але не відразу

Ні, не зможє

Це залежить від дій інших сторін

Важко відповісти

Голосування

Показати результати опитування

Показати всі опитування на сайті